

Cruciaal beroep

Tobias Karsten

Als geestelijk verzorgers behoren we tot een cruciale beroepsgroep. Dat betekent dat ons werk gezien wordt als essentieel om de samenleving in deze periode van mondiale pandemie draaiende te houden. Die kunnen we in onze zak steken! Als geestelijk verzorger bij de krijgsmacht is mijn beroep zelfs dubbel cruciaal, want ook defensiepersoneel staat op de lijst van cruciale beroepen.

Ik ben heel blij met de vrijheid die dit mij geeft. Ik kan naar de kazerne en daar tref ik nog heel wat mensen die dapper doorwerken. Voor veel militairen gaat het werk namelijk als vanouds door. Zij kunnen immers moeilijk een tactische verplaatsing door bebost gebied trainen via een skypeverbinding. En de krijgsmacht moet klaarstaan voor wanneer het nodig is, waar ook ter wereld. Dat maakt het militair-zijn redelijk cruciaal. Maar hoe cruciaal is het dat de raadsman vraagt hoe het nu eigenlijk echt met ze gaat? Help ik daarmee ook de samenleving draaiende te houden?

Op een van mijn rondjes door de kazerne kom ik in gesprek met een luitenant-kolonel ofwel 'overste'. Mijn verschijning zorgt ervoor dat hij binnen niet al te lange tijd een vurig pleidooi houdt voor de geestelijke verzorging in de krijgsmacht. Hij is stellig van mening dat je als commandant de geestelijk verzorger moet benutten, omdat de slagkracht van de manschappen daardoor toeneemt. 'Want de slagkracht van je mannen zit niet in hoe sterk ze zijn of hoe goed ze kunnen schieten, maar die zit *hier*'. Bij het uitspreken van dat laatste woord tikt hij een paar keer met zijn wijsvinger op de rechterslaap. 'Want als je mannen er *hier* niet helemaal goed bij zitten, dan heb je ook geen slagkracht.' En zo gaat hij nog een tijdje door over het belang van de 'mentale component'.

Hoewel ik dankbaar ben voor zijn lovende woorden, voel ik een sterke drang om zijn verhaal op enkele punten te nuanceren. Dat ik er als geestelijk verzorger niet ben ter vergroting van de slagkracht, maar voor de mens achter de militair. En of hij, bij zijn herhaaldelijk refereren naar de 'mannen', over mannen én vrouwen spreekt. Maar de professional in mij weerhoudt me ervan dit hardop uit te spreken. In plaats daarvan luister ik naar wat hij met zijn woorden bedoelt. Ik denk dat hij bedoelt te zeggen dat een geestelijk verzorger militairen kan helpen hun koppie op orde te houden. En dat hij of zij daarmee een essentiële schakel vormt in de organisatie van een goed functionerende krijgsmacht. Ook die kunnen we in onze zak steken!

Altijd fijn, lovende woorden over ons vak. Maar we moeten onszelf ook niet overschatten. Een geestelijk verzorger moet goed kunnen inschatten wat het juiste moment is om 'er te zijn' – zeker met het gevaar op besmetting met een potentieel dodelijk virus. Zelf vind ik het heel moeilijk om thuis te blijven, terwijl er op de kazerne wordt doorgewerkt. Ik heb dan ook grote waardering voor al mijn collega's, ongeacht het werkveld, die ervoor kiezen juist níet naar hun werkplek te gaan, maar hun werk op andere manieren vorm te geven. Vanuit solidariteit en veiligheid voor de mensen om hen heen. Dat maakt dat we met recht kunnen spreken van een cruciaal beroep.

T.S. Karsten MA is humanistisch geestelijk verzorger bij Defensie. E-mail: ts.karsten@mindef.nl.